

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/39/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121320693
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6121320693.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a členov senátu: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, C., zastúpenej splnomocnencom: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, o zaplatenie 2.331,72 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 17Csp/58/2021-296 zo dňa 21. júna 2024 - proti časti výroku I. o splatnosti peňažného plnenia, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalovanej **o d m i e t a**.
- II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 575,80 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 32,02 eura od 16.10.2023 do zaplatenia, zo sumy 64,44 eura od 16.11.2023 do zaplatenia, zo sumy 65,62 eura od 16.12.2023 do zaplatenia, zo sumy 66,37 eura od 16.01.2024 do zaplatenia, zo sumy 67,35 eura od 16.02.2024 do zaplatenia, zo sumy 68,62 eura od 16.03.2024 do zaplatenia, zo sumy 69,37 eura od 16.04.2024 do zaplatenia, zo sumy 70,46 eura od 16.05.2024 do zaplatenia, zo sumy 71,55 eura od 16.06.2024 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), ust. § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „ZoSÚ“), ako i ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Vecne dôvodil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany medzi sebou platne uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Predmetný úver mal byť pre omeškание s platením mesačných splátok žalovanou podľa úverovej zmluvy predčasne zosplatnený listom z 31.12.2020. Právo predčasne zosplatniť úverovú pohľadávku v prípade splnenia podmienok vyplývalo žalobcovi z hlavy 6 odsek 2 Úverových zmluvných podmienok žalobcu pre bezúčelové úvery v znení platnom od 12.04.2017, pričom v konaní taktiež vyšlo najavo, že zásielka žalobcu obsahujúca oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru (výzvu k splateniu celého úveru) z 31.12.2020, bola žalovanej preukázaným spôsobom doručená dňom 08.01.2021. Pokiaľ však ide o predchádzajúcu výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ, súd konštatoval, že žalobca počas celého konania takúto výzvu v konaní nepredložil a takáto výzva nie

je súčasťou spisu. Poukazujúc na právne závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 3/2023, dospel súd prvej inštancie k záveru, že podmienky upravené v ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v danom prípade neboli splnené, a to pre chýbajúce predchádzajúce upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Konštatoval preto, že nedodržanie podmienok pre zosplatenie úveru má za následok absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu pre rozpor so zákonom (s uvedenými zákonnými ustanoveniami) v zmysle § 39 OZ, na ktorú je súd povinný prihliadnuť ex officio; preto splácanie úveru malo i naďalej prebiehať podľa pôvodne dohodnutého splátkového kalendára obsiahnutého na str. 3 a 4 zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 4705025871 zo dňa 15.05.2017. Zároveň však súd nemal za preukázané, že by v danom prípade bola dostatočne splnená požiadavka overovania bonity dlžníka spôsobmi a v rozsahu podľa ust. § 7 ods. 19 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z., preto konštatoval naplnenie skutkovej podstaty hrubého porušenia povinností veriteľa skúmať bonitu dlžníka s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 11 ods. 2 veta štvrtá zákona č. 129/2010 Z.z. Súd mal za to, že žalobca dostatočne nevysvetlil, akými spôsobmi získaval, zadovážoval a následne preveroval relevantné údaje o životných nákladoch žalovanej, keďže v samotnej zmluve výsledky takého skúmania absentujú a aj žalobcom predložené listiny obsahujú len výsledky lustrácií niektorých údajov v databázach a registroch vedených na účely posudzovania bonity spotrebiteľa, podľa ktorých mala žalovaná aj ďalšie dlhy zo živých úverov s mesačnými splátkami spolu vo výške 321 eur. Žalobca vychádzal len z verejného údajá o životnom minime domácnosti pri jednej dospeléj osobe (žalovaná), a to bez bližšieho posúdenia individuálnych pomerov žalovanej, resp. jej domácnosti v danom smere. Tento postup svedčí o tom, že žalobca výdavky dlžníka v rámci procesu uzavierania úverovej zmluvy nepreveril relevantným spôsobom. Pokiaľ by pritom súd vychádzal z príjmu žalovanej 560 eur, a to pri zohľadnení len životného minima 198,09 eura (jedna dospelá osoba - žalovaná) a pri správnom údaji o úverovom zaťažení: 321 eur, tak je zrejmé, že žalovaná v žiadnom prípade nebola schopná splácať ďalší (predmetný) úver mesačne po 72,50. Nebolo tiež známe, na základe akých zistení žalobca ustálil príjem manžela žalovanej v sume 480 eur. Žalovaná vo svojom podaní z 19.06.2024 popierala, že by tento údaj žalobcovi poskytla ona, keďže jej manžel bol v tom čase nezamestnaný a bez príjmu a na druhej strane žalobca získanie tohto údajá od žalovanej nijako nepreukázal (napr. vyplnenou žiadosťou o úver). Žalobca bez pochyb nepreveroval príjem manžela žalovanej prostredníctvom relevantných dokladov, ktoré by od žalovanej požadoval predložiť, alebo prostredníctvom Sociálnej poisťovne, keďže lustráciou v Sociálnej poisťovni bolo súdom zistené, že manžel žalovanej G. B. v období od 03/2016 do 07/2017 (t.j. aj v čase poskytnutia úveru 15.05.2017) žiadny oficiálny príjem zo zárobkovej činnosti nemal. Tento stav potvrdzujú aj tvrdenia a dôkazy žalovanej vyplývajúce z jej podania z 19.06.2024, podľa ktorých v čase poskytnutia úveru už bol manžel žalovanej dlhodobo (od 17.02.2016) nezamestnaný, a to bez nároku na dávku v nezamestnanosti. Manžel žalovanej sa v období poskytnutia úveru mal považovať v zmysle ust. § 7 ods. 27 zákona č. 129/2010 Z. z. za ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu, voči ktorej mala žalovaná v zmysle ust. § 71 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine vyživovaciu povinnosť s tým, že pri týchto osobách sa mali skúmať ich spoločné náklady na zabezpečenie životných potrieb a vedenie spoločnej domácnosti s ohľadom na životné minimum ustanovené zákonom č. 601/2003 Z. z. pre dve plnoleté spoločne žijúce osoby, t.j. sumy 198,09 eura + 138,19 eura = spolu 336,28 eura. O tom, že spoločné výdavky žalovanej a jej manžela presahovali životné minimum stanovené len pre jednu plnoletú osobu, svedčia aj žalovanou predložené a dokladované výdavky. Súd teda dospel k záveru, že z hľadiska požiadavky zisťovania skutočných príjmov a výdavkov žalovanej a jej manžela ako spolu posudzovanej plnoletéj osoby, nemožno hovoriť o zachovaní odbornej starostlivosti žalobcu pri posudzovaní spôsobilosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver bez akýchkoľvek skutočných a pravdivých údajov o jej výdavkoch (resp. o spoločných výdavkoch žalovanej a jej manžela ako spolu posudzovanej plnoletéj osoby) na zabezpečenie základných životných potrieb, a taktiež bez akýchkoľvek skutočných a pravdivých údajov o príjmoch manžela žalovanej ako spolu posudzovanej plnoletéj osoby, čo nepochybne znamená hrubé porušenie povinností veriteľa podľa ust. § 11 ods. 2 veta druhá a štvrtá ZoSÚ, a čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, v dôsledku čoho vznikol žalobcovi nárok len na zaplatenie istiny 3.500 eur, preto ak žalovaná zaplatila na predmetný úver sumu 2.924,20 eura, má žalobca nárok už len na zaplatenie zvyšku istiny úveru v sume 575,80 eura (3.500 eur - 2.924,20 eura). Preto súd žalobe v rozsahu tohto nezaplateného zvyšku žalovanej istiny ako dôvodnej vyhovel. Súd zároveň priznal žalobcovi z priznaného zvyšku istiny podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. aj úroky z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne, pretože sa žalovaná preukázateľne dostala s plnením svojho záväzku do omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po dni

splatnosti jednotlivých splátok úveru podľa splátkového kalendára až do zaplatenia s prihliadnutím na to, že splácanie úveru z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru malo prebiehať len v časti splácania jednotlivých v splátkovom kalendári presne určených splátok istiny úveru, kedy v zmysle hlavy 5 odsek 7 Úverových zmluvných podmienok žalobcu pre bezúčelové úvery v znení platnom od 12.04.2017, zostali dlžné najneskôr splatné splátky istiny č. 76 až 84 v rozsahu tak, ako to vyplýva z výroku I rozsudku. Súd vo zvyšnej časti pôvodne požadovaného nároku, t.j. v časti rozdielu 1.823,98 eura, v časti zo sumy 1.755,92 eura plynúcich úrokov z omeškania, ako aj v časti úrokov z omeškania z týmto rozsudkom priznaných súm splátok istiny za skoršie obdobia, než sú uvedené vo výroku I pri jednotlivých splátkach, žalobu z rovnakých dôvodov zamietol. Súd konštatoval, že pri splátkach istiny č. 76 až 84, ktoré tu zostali nezaplatené, a ktorých splatnosť bola v splátkovom kalendári určená od 15.10.2023 až 15.06.2024, nemohla do podania žaloby uplynúť trojročná premlčacia doba podľa ust. § 101 OZ, keďže splatnosť týchto splátok nastala až po samotnom podaní žaloby. Námiетка premlčania žalovanej bola preto nedôvodná.

4. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalovaná by mala nárok na náhradu pomernej časti trov konania podľa jej väčšieho úspechu vo veci (v časti o zaplatenie istiny 1.755,92 eura, ako aj v celej časti odvolacieho konania), avšak nakoľko žalovanej preukázateľne žiadne trovy v konaní nevznikli, súd jej z dôvodu hospodárnosti konania s poukazom na čl. 4 ods. 2 CSP nárok na náhradu pomernej časti trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala včas v rozsahu časti jeho vyhovujúceho výroku I. čo do splatnosti peňažného plnenia odvolanie žalovaná. Ako odvolací dôvod uviedla ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a poukazovala tiež na ust. § 366 písm. c) a d) CSP, teda že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaná konkrétne dôvodila tým, že žiada súd, aby povolil sumu 575,80 eura, spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne splatiť v splátkach po 50 eur mesačne. Žalovaná je sama, manžel jej zomrel. Dostáva vdovský dôchodok a vybavuje si invalidný dôchodok. Momentálne je táto suma pre ňu naraz do 3 dní neúnosná, je v zlej finančnej situácii, má ešte viacero úverov, plus platí nájomné a ostatné výdavky okolo bytu. Splátkový kalendár musí riešiť súdnou cestou, pretože so žalobcom sa dohodnúť nedá. Preto žiadala, aby odvolací súd rozhodol splácať sumu vo výške 575,80 eura spolu s úrokmi z omeškania 5 % ročne zo všetkých menovaných súm až do zaplatenia, v mesačných splátkach po 50 eur vždy k 12. dňu v mesiaci.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

7. Z odvolania žalovanej (posudzujúc ho podľa obsahu podľa § 124 ods. 1 CSP) jednoznačne vyplýva, že žalovaná podala odvolanie proti výroku I. v časti lehoty na plnenie peňažného plnenia uloženého jej napadnutým rozsudkom, a žiada o povolenie splatenia dlžnej sumy v splátkach po 50 eur mesačne.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), skôr ako mohol pristúpiť k meritórnemu preskúmaniu veci na základe podaného odvolania, musel sa zaoberať naplnením formálnych podmienok pre jeho podanie, medzi nimi prednostne prípustnosťou jeho podania a dospel pritom k záveru, že odvolanie v tejto časti napadnutého rozsudku nie je prípustné, a preto je nevyhnutné ho odmietnuť.

9. Podľa § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

10. Podľa § 232 ods. 1 CSP vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynúťiteľnosti zákonnými prostriedkami.

11. Podľa § 232 ods. 2 CSP ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

12. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

13. Podľa § 232 ods. 4 CSP ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

14. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

15. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

16. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

18. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

19. Podľa Civilného sporového poriadku je odvolanie prípustné a) proti rozsudku súdu prvej inštancie, ak to zákon nevyklučuje. Neprípustnosť odvolania je daná zákonom voči rozsudkom vydaným osobitným procesným postupom, a to kontumáciou, uznaním a vzdaním sa nároku (§ 356 CSP) okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre ich vydanie. Voči ostatným rozsudkom súdu prvej inštancie je odvolanie zásadne prípustné. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie je odvolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. CSP pripúšťa možnosť podať odvolanie proti uzneseniam, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 357 CSP, pričom proti iným uzneseniam odvolanie prípustné nie je. Tiež nie je prípustné ani odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia.

20. S poukazom na vyššie uvedené musel odvolací súd v danom prípade v prvom rade prihliadať na povahu napadnutého rozhodnutia. Žalovaná podala odvolanie len v časti výroku týkajúcom sa lehoty na plnenie peňažnej povinnosti uloženej jej napadnutým rozsudkom, teda napadnutým bol len výrok o lehote na plnenie upravený v § 232 CSP. Tento výrok má charakter uznesenia, keďže sa ním nerozhodlo o nároku vo veci samej, čo bráni aplikácii § 355 ods. 1 CSP a v prípade posudzovania prípustnosti odvolania je nutné vychádzať z § 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 CSP.

21. Za vec samu sa nepovažuje výrok o lehote na plnenie (rovnako výrok o stanovení dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie alebo povolenie splátok) v zmysle § 232 CSP a takéto rozhodnutie nie je ani konečným rozhodnutím vo veci samej (por. Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1353, ako aj publikáciu Občanský soudní řád, Komentář, Praha, 2009, diel II, str. 1214). Je tomu tak preto, lebo nejde o rozhodovanie o hmotnoprávných nárokoch strán, ale o procesnoprávných

otázkach, o ktorých ak by sa rozhodovalo samostatne, tak by sa o nich rozhodovalo uznesením (viď publikáciu Civilní právo procesní, Praha, 2008, str. 289). Určenie lehoty na plnenie súdom totiž nie je závislé od hmotného práva, podľa ktorého sa posudzuje meritum veci, ale jej právnym základom je procesnoprávne ustanovenie § 232 CSP. Táto časť rozhodnutia, i keď je zahrnutá do výroku rozsudku, má vo vzťahu k meritu veci len akcesorický charakter a v konečnom dôsledku je od hmotnoprávných nárokov uplatnených žalobou (návrhom) úplne nezávislá; t.j. súd o nej rozhoduje na základe posúdenia celkom odlišných skutočností než je tomu v prípade žalobných nárokov a nezávisle od samotného rozhodnutia o merite veci. Napadnutá výroková časť rozhodnutia súdu prvej inštancie teda nie je vecou samou (§ 212 ods. 1, § 355 ods. 1 CSP) a prípustnosť odvolania voči takému uzneseniu CSP nepripúšťa (§ 234 ods. 1, § 355 ods. 2, § 357 CSP). V tejto súvislosti por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/33/2017 z 28.2.2018.

22. Keďže rozhodnutie o lehote na plnenie je procesným rozhodnutím v intenciách výlučne procesného predpisu (CSP), t. j. nejedná sa o otázku hmotného práva, a toto rozhodnutie nie je taxatívne vymenované v § 357 CSP, je potrebné konštatovať, že odvolanie bolo zo strany žalovanej podané proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Rozhodnutie o tzv. paričnej lehote nemá charakter rozhodnutia vo veci samej (pričom výlučne vo veci samej súd rozhoduje vo forme rozsudku), ale iba uznesenia, preto možnosť podania odvolania voči tomuto rozhodnutiu by procesný predpis (CSP) musel výslovne pripustiť. CSP však prípustnosť odvolania voči rozhodnutiu o paričnej lehote neupravuje.

23. Pretože odvolanie žalovanej bolo z vyššie uvedených dôvodov podané proti takej časti rozhodnutia, proti ktorej nie je odvolanie prípustné, odvolací súd ho musel v zmysle § 386 písm. c) CSP odmietnuť.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej nepriznal, keďže mu v súvislosti s týmto odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli (R 72/2018).

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).